

Într-o cheie ecleziastică anafura e o pâine binecuvântată prefăcută în timpul Sfintei Liturghii, în Trupul și Sângele Domnului pe care credincioșii ortodocși o primesc cu pioșenie la sfârșitul aceluia ceremonial, ori cu alte ocazii speciale, cu condiția să nu fi mâncat nimic în prealabil; cei ce o primesc sunt obligați la un fel de post negru temporar. Anafura reprezintă bucăți mici de prescură sfințită care se împart credincioșilor la sfârșitul Sfintei Liturghii. Partea liturgică nu poate fi desprinsă de viața reală, cotidiană, cea în care ne „tocăm” zilele și nervii.

Calamburul din titlu vrea să sugereze că, instituțiile statului nostru drag, se prefac în esența lor că lucrează; dar de fapt muncesc la comandă politică, cum ar fi răfuieli între găști locale ori centrale ajunse pe crenguța puterii fiindu-le complet străine necazurile noastre zilnice. Probabil că nu au gustat niciodată anafura divină. Ei se prefac, spre binele nostru că lucrează, iar noi ca tălâmbii îi și credem, ba, la sfârșitul celor patru ani de mandat îi votăm din nou, că sunt al naibii de înțelepți și convingători, văzând că în acest interval de timp am mai și îmbătrânit, iar din sforăitoarele lor promisiuni nu ne-am ales cu nimic. Dar suntem stoici, credem cu înverșunare că tot ei, care s-au dovedit că sunt niște neica nimeni ne vor aduce prosperitatea promisă și că bunăstarea coltucului de Rai se va revărsa peste noi.

Din titlu, așa cum spuneam un fel de calambur, anafura, fără a face nici un fel de blasfemie cu aceste bucățele de prescură de pâine împărțite cu ocazia Liturghiei, fiind de fapt o limită a finalizării acestui ritual, ca atare titlul vrea să sugereze că între rânduiețile ortodoxe ale eliberării sufletului (cel puțin pe moment) de racile vieții cotidiene prin gustarea anafurei la anumite momente cruciale însoțită de Sfânta Împărtășanie și reinsertia individului, uneori evlavios, în circoteca cotidiană, intervine neîndoios, un nerv, uneori o ură profundă, nemărturisită că organele statului vin peste el ca să îl strivească, să îi amintească de fapt că trebuie să lase deoparte preceptele biblice și să redevină o „vacă de muls” sau un bou ce poate fi mânat pe pârtiile politice alese dinainte.

Se înțelege că în subtitlul în cauză am adunat ca într-o clepsidră mai toate organismele statului menite/ orânduie să controleze, așa spune în mod obiectiv, activitățile economico-sociale ale țării, punând stavilă unor derapaje, îndreptând acolo unde este cazul intențiile ori acțiunile negative ale unor exponenți care pot să ne învenineze viața noastră, ca în scurgerea inexorabilă a timpului să constatăm că nisipul ori apa din clepsidră s-a terminat fără ca să fi realizat ceva.

Cum în egală măsură nu poți să nu cazi într-o adâncă reverie, amintindu-ți minunatele trăiri ale verii ce tocmai a depus armele, cedând sceptrul toamnei cea „Lungă, slabă și zăludă,/ Botezând natura udă/ C-un mănunchi de ciufafai,/ Când se scutură de ciudă”, așa cum portretiza Topârceanu acest anotimp în care tocmai am intrat. Nu putem trece așa de lesne peste epilogul verii, neuitând splendorile ei, inima care a contractat la băieți pieptul lor clădit à la Ronaldo iar la tinerele fete tresăltarea sânilor apetisant modelați într-un bikini excitant că doar vârsta le permite.

Într-o dimineață devreme, după o noapte de vis se afla un cuplu stabilit ad-hoc; el barman la un beach bar mai spre noapte transformându-se într-un beach girls oricum în acest matinal, tura lui era săracă; o zi de dimineață – cam fără clienți și în consecință fără tips – în contrast cu o altă seară, învăluită de șampanii și altele, de mii de euroi.

Prietena sezonieră îl sorbea din ochi; veneau direct de pe plajă după un deplin și scurt amor, combinat cu o baie în mare la răsărit de soare.

El trebăluia acum prin bar, vreo trei clienți de dimineață devreme și iubită extaziată, care îl sorbea din ochi de la o oarecare distanță.

Clienții pleacă, barul rămâne pustiu iar el ca mascul îi ordonă să strângă scrumierele și cele câteva pahare și sticle goale de pe masă. În acel moment năvălesc ca într-o descindere antitero, doi jandarmi, cu o reprezentantă de la protecția consumatorilor, ANAF, camera de muncă, așa vreo nouă personaje din zona controlului și nu a îndrumării așa cum perorează unii din actuala putere, ca să constate „grave abateri” de la legislația în materie.

O legitimează pe domnișoară, îi scoate barmanului un „Z”-et de la casă, îl cheamă pe patron și el buimac de nesomn ca să constate ce? Mai nimic! „Organele” și-au făcut datoria, au bifat un control, ca multe altele, cam zero la buget. În urmă a rămas un sictir uriaș, o traumă a celor controlați și altceva nimic. S-au dus naibii acele unice momente de contopire a eu-lui la răsărit de soare, pe nisipul ud în care cei doi au simțit că domină lumea, că în afară de ei, în acea secvență atemporală nu mai este nimeni și nimic.

Peste puțin timp au constatat că s-au înșelat. Este implacabilul control care să le strice bruma de personalitate, să îi lase „goi” în fața specialiștilor mânâți de comunistoidul mesaj, că toți ce lucrează în comerț sunt neîndoios niște hoți.

Indiscutabil, controlul este necesar cu prisosință mai ales că și de aici din zona alimentației publice, bugetul este păgubit cu ceva. Cam cu cât? Este greu de estimat, dar ca o evaluare suis generis s-ar situa pe undeva la coada unor parametri precum: distrugerea pădurilor spre 5% din PIB (de două ori și ceva cât pentru apărare), nefolosirea/ înghețarea redevențelor spre 6% din același PIB (cât pentru învățământ, cercetare și investiții în acest domeniu), majorările de pensii și salarii pentru anumite segmente sociale corelativ cu posibilitatea reangajării acelor, la un loc spre 2% din PIB, „balastul” din AVAS – cu cotele părți ale statului ce „scad” vertiginos, care s-ar putea ridica printr-o valorificare transparentă spre 4-5% din PIB și fără a mai continua acest carusel perdant al statului român, spre susținerea bugetului sunt „tăiate” o grămadă de „nimicuri” care evident au un impact imediat asupra populației/ votanților. Totalul anual al acestor „nimicuri” depășește 20-30 md de euro.

Lipsește, se vede de la o poștă, o imagine coerentă de conducere a destinului economice ale țării noastre. Analiza ar trebui să abordeze mii/ zeci de mii de pârgarii/ filiere de ranforsare economică. Cu care specialiști? Sau mai bine zis cine și-ar bate capul cu așa ceva? Necesită creiere, timp, o legislație coerentă și credibilă și mai presus de toate consecvență și seriozitate.

Statul e în faliment funcțional, s-a degradat atât de mult instituția funcționarului public încât în prezent nu se întrezăresc căi de ieșire. Puhoai de oameni părăsesc

țara deoarece nu mai au încredere în instituțiile actuale. Cazna actuală este cum să fie adus aurul în țară, așa cum au hotărât politicienii, spre a fi văzut și pipăit de vulg, cheltuielile de aducere sunt foarte mari dar aş paria și eu pe acest subiect în contextul Brexitului, ba aş sfătui și alte țări să-și „extragă” aurul din Regat și să îl depună unde? Greu de precizat că Elveția va deveni pe măsură ce trece timpul tot mai puțin atractivă pe acest subiect, alte țări europene nu prea au apetitul de a fi depozitarele unor tone de metal prețios și atunci ce am putea face? Să-l îndreptăm spre Moscova! Nicidecum, avem pe acolo ceva valori uriașe pe care nu le vom lua niciodată. Spre Beijing, greu de digerat o atare soluție; și atunci ce putem face? Da! Să îl păstrăm în țară și să vedem ce ne vom face cu el, că în prezent, din punct de vedere geopolitic de aflăm exact în poziția din Primul și Al Doilea Război. Ungaria este sluj în fața Federației Ruse, permite să fie aprovizionată Serbia cu tehnică militară rusească pe calea aerului (noi nu!) iar Bulgaria condusă de către unul din bodyguard-zii lui Jivkov nici nu așteaptă altceva decât să atace România. Deocamdată doar declarativ că le-am „exportat” PPA, acea pestă porcină, o măgărie fără seamăn.

La noi prinde viteză ”pontacul”, se resetează spre bucuria unora și spre dezamăgirea noastră că nu-i putem uita trecutul. Nu este întrebat ce a căutat cu Sebi Ghiță în Emiratele Arabe! Din acest motiv poanta colorată a unei actrițe din Chișinău, cu „E mirate statele arabe” pe zona umorului vis-a-vis de perorațiile elucubrante ale actualei doamne Prim Ministru; iar el acest „fost” pozează într-o alură feciorelnică.

Se vede clar că, resursa politică de la noi, în momentul de față s-a epuizat. Vom bâjbâi în zone gri spre a duce la suprafață figuri /partidulețe care să păcălească un electorat total debusolat.

Am folosit sintagma ANAF-ului înglobând în acest substituit toate instituțiile statului orânduite a ne apăra, a controla și de a stabili responsabilități. Ar fi fost dificil de a le enumera pe toate, deoarece în domeniul controlului depășesc cifra de șaptezeci, de apărare a ordinii publice (cu agenții cu tot) spre treizeci, din domeniul justiției fix șaptesprezece, iar la un loc pentru ca noi să fim protejați cu totul - incluzând închisorile, și alte entități în materie depășesc cifra de o sută patruzeci. De aceea la o intervenție din Munții Apuseni au murit cu zile Iovan, Anca?? Și nu a răspuns nimeni. La Colectiv iar nu a răspuns nimeni, cel puțin până acum. Și vine cazul Alexandra ajuns deja pe masa de decizie a conducerii UE. Un nume feminin cum sunt alte zeci de mii în arealul țării noastre și care dintr-o data a devenit un simbol; un simbol al neputinței instituțiilor statului pe care le plătim la greu pentru a dezlega enigma dispariției unei domnișoare, educată și bine crescută în angrenajul unei lumi interlope omniprezente în țara noastră și nu numai.

Pe măsură ce ancheta dispariției ei, favorizată de slăbiciunile celor nepregătiți aflați pe posturi plătite cu bani grei, avansează constatăm că instituțiile publice și-au pierdut utilitatea lor firească pentru care au fost create. Pentru un criminal în serie autodeclarat nu există suflet, compasiune ori remușcare. Consideră victimele ca niște obiecte umane, fără nici un fel de legătură cu latura afectivă.

La 112 nu sună oameni ci cazuri pe care cei care gestionează acest apel își declină calitatea de a hotărî, cum să acționeze/ reacționeze în acest caz, sau nu!? Indolenți, incapabili, incompetenți, iresponsabili, (cei patru de „i”).

Informațiile care „scapă” cu țârâita pot reprezenta un fel de război direct între instituțiile statului. Legăturile poliției, procuraturii și oamenii politici cu personaje dubioase din lumea interlopă sunt acum deja de notorietate. Minora de la Caracal sechestrată, se spune, pentru plăceri sexuale asigurate americanilor de la Deveselu; între timp ei au fost „extrași” și trimiși în SUA. Ne amintim cu

tristețe de cazul Theo Peter omorât de un american ori de Bernevig care a trecut în neant o întreagă familie – mamă, tată și doi copii și pentru care nu a răspuns nimeni până în ziua de azi. Nici Huidu nu a făcut pușcărie măcelărind trei oameni. Mai are și obrăznicia de a apare pe o televiziune; când îi văd mutra lui, schimb instantaneu programul tv. De ce oare? Chiar suntem într-o țară bananieră? Se răsfată pe media în prim plan interlopi: Oacă, Vacă, Codiță și Rico, „neaoșe” nume românești care au distrus destinele a zeci de tinere. Avem șefi de poliție interimari, procurori detașați, conduceri ale unor structuri care trebuie să ne apere aflate într-o stare de provizorat; România pare că pe aceste aliniamente se află într-o zonă de interimariat.

De ce acest provizorat? Pentru a fi obedienți puterii efemere?

Iată cum este prefigurată o societate „perfectă”, ca informație preluată de pe internet. Ia să vedem dacă o fi bine sau o fi rău. Categorical noi nu putem trăi într-o astfel de societate, dar merită a fi doar amintită.

CUM A FOST DISCIPLINAT STATUL SINGAPORE

Statul Singapore a fost înființat în 1965, cuprinzând 63 de insule cu o suprafață totală de aproape 700 de km pătrați (Bucureștiul cu Zona metropolitană are 900 km pătrați).

Insula principală măsoară cca 570 de kmp și este legată cu un pod de uscat. Când s-a declarat stat independent, în 1965, Singapore a primit de la Marea Britanie, cu titlu de împrumut, suma de 30 de milioane de dolari.

În 2010 avea disponibilă pentru investiții, suma de 310 miliarde de dolari. În Singapore nu există: om fără locuință, șomeri, dar nici pensionari. Nu ai voie pe stradă: să scuipi sau dacă ai făcut-o înseamnă că te distrezi și ești amendat -100 de dolari; cu cât scuipi mai departe cu atât amenda e mai mare. La fel cu guma de mestecat.

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOICA”

Când au construit metroul au prevăzut o sumă de 12 miliarde. Fiindcă a costat doar 10,5 diferența s-a împărțit la populație sub formă de acțiuni. În mijloacele de transport în comun este interzis să mănânci sau să bei. Se fumează numai în spații bine delimitate, în aer liber. Fiindcă aveau prea mulți pușcăriași, i-au împușcat și spânzurat pe recidiviști, considerați irecuperabili, iar restul sunt disciplinați. S-a întâmplat în Singapore; un militar, cu mână de fier, și-a asumat conducerea țării. În șase luni, din circa 500.000 de deținuți, au rămas doar 50. Toți ceilalți (criminali recunoscuți) au fost împușcați. Toți oamenii publici (politicieni, polițiști, judecători, magistrați etc.) corupți au fost împușcați. (Existau mii de probe contra lor).

Toți funcționarii hoți au fost împușcați sau au fugit repede din țară. Multitudinea de drogați, care rămâneau dormind pe stradă, au fugit sperați în Malaesia, să scape de împușcare sau de muncă forțată. După ce a curățat țara, reorganizând sistemul politic, legal și penal, acest militar a convocat alegeri directe și a candidat la președinție. A câștigat cu 100% de voturi! Astăzi, Singapore este una din țările cu cel mai sigur trai decent. Este una din cele mai dezvoltate și este mult mai sigură decât Statele Unite, Anglia și Israel, la un loc...! Deja în avion, foaia de îmbarcare are un anunț „MOARTE” cu litere mari și roșii și explicația că este pedeapsă pentru posesia de droguri. Orice drog, orice cantitate transportată, cel care a fost detectat cu acestea, să fie împușcat sau condamnat la închisoare pe viață cu muncă silnică. Un surfist brazilian a încercat să intre în Singapore cu o planșă de surf plină de cocaină.

Bineînțeles că își dorea propria moarte. Mama tânărului traficant a apărut la TV cerând să se intervină pentru fiul ei; nu a servit la nimic (...)

NO COMMENT!!!

Drepturile umane reale sunt pentru cetățenii onești și muncitori, care aduc în mod riguros aportul lor statului, care trăiesc în pace, respectuos și solidar cu semenii lor. Dar sistemul nostru socio-politic ne oferă stabilitate, predictibilitate și mai presus de toate ne apără? Aceasta este dilema care ne macină în prezent și pentru care atunci când gustăm din anafura sfințită încercăm să uităm măcar pe moment de toate rachiile care ne înconjoară.

FLORIAN LAURENȚIU STOIKA

